

SASHA PEYTON SMITH

THE THORN QUEEN



Vertaling Sandra C. Hessels | Creative Difference

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Sasha Peyton Smith
Copyright bonushoofdstuk © 2026 Sasha Peyton Smith
Oorspronkelijke titel: *The Thorn Queen*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Tran Nguyen
Foto auteur: © Ashley Teresa Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1944 4
ISBN 978 94 027 7696 6 (e-book)
NUR 285
Eerste druk april 2026

Originele uitgave verschenen bij Harper, een imprint van HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ~ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trade-mark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PRINS EMMETT DE VERE



Ze vergeten me steeds eten te geven. Ik word wakker van de pijn in mijn buik, niet van het ritmische *drup-drup-drup* van het water dat van het plafond op mijn gezicht valt. Na weken ben ik daar wel aan gewend geraakt, maar de honger kan ik niet negeren.

De eerste paar dagen brachten ze me een dienblad met wat hard brood en beurs fruit dat ik niet herkende. Ik dénk in elk geval dat ze dagelijks kwamen. Er is hierbeneden geen licht, dus ik kan er niet zeker van zijn. De tijd tussen de maaltijden wordt steeds langer. Bram wil me misschien wel straffen, maar hij wil me niet dood hebben. Daar moet ik in blijven geloven, al is er verder weinig hoop over.

‘Je moet me vaker eten geven,’ zei ik tegen een van de bewakers. Mijn stem klonk helemaal hees omdat ik hem bijna niet gebruik. ‘Ik ben een mens. Ik ga dood als je me geen eten geeft.’ De bewaker gromde wat en ging weer verder, terwijl hij mopperde over hoe broos mensen zijn. Dat was vijf keer slapen geleden.

Ik breng mijn hand omhoog naar het nieuwste litteken op mijn hoofd, waar een van de bewakers me met het gevest van zijn zwaard heeft geraakt toen hij me op de eerste dag bewusteloos sloeg. De wond is inmiddels genezen, en dat is het enige wat me een beetje tijdsbesef geeft. Ik denk dat ik hier al twee weken zit, als het niet langer is.

Dan probeer ik te bepalen hoe de rest van me eraan toe is. Mijn shirt is aan alle kanten gescheurd, bloederig en smerig. Onder het shirt voel

ik schrikbarend knokige ribben. De rest van de bruiloftsrommel – mijn verlepte boutonnière, mijn verbrijzelde zakhorloge, de koninklijke sjerp van blauwe zijde – ligt allemaal in een hoekje gepropt. Ik heb alles doorzocht en slechts één nuttig gereedschap gevonden.

De herinnering aan die dag is pijnlijker dan welke wond ook, en toch... Als ik mijn ogen sluit, schieten mijn gedachten elke keer weer terug naar dat ene moment. Haar gezicht. De manier waarop het vertrok toen ze besepte dat het ons niet was gelukt.

Het plan heeft gefaald en ik heb haar in de steek gelaten. Elke minuut die ik in deze cel doorbreng, laat ik haar in de steek. En veel langer ga ik dit niet volhouden. Als ik nog wil ontsnappen, dan moet ik dat nu doen, zolang ik de kracht daar nog voor heb.

Ik mag dan ijlen, maar die voetstappen op de stenen trap bestaan niet alleen in mijn verbeelding. Deze keer is het een kleinere bewaker, eentje die ik eerder heb gezien. Mooi zo. Die kan ik wel aan als dat nodig zou blijken.

Hij duwt het dienblad met eten door de opening onder de tralies en trekt zich er niets van aan dat het bekertje omvalt en het water over het brood heen morst. Nu heb ik niets meer te drinken en is het brood klef. Ik eet het met heel kleine hapjes, zodat ik niet hoeft over te geven, en wacht dan ongeveer een uur tot mijn maag rustig is. Ik wacht hier al weken in de hoop dat Bram me zal vrijlaten, maar ik zal niet lang meer sterk genoeg zijn om een ontsnapping te wagen, en ik weiger om me gewoon over te geven en te sterven. Daar ben ik nu banger voor dan voor wat me buiten deze gevangenis te wachten staat.

Ik pak de zilveren speld die mijn boutonnière ooit op zijn plek heeft gehouden en steek hem in het ijzeren slot dat aan mijn celdeur is gesmeed. Ik beweeg hem heen en weer, op zoek naar het mechanisme, en na een paar tergende minuten klikt er iets en zwaait de deur krakend open.

Ik ben zo opgelucht dat ik bijna begin te huilen, maar ik moet me nu concentreren.

Ik blijf dicht bij de muur, verborgen in de schaduwen. Er zijn nog meer gevangenen hierbeneden, maar die zitten weggedoken in de

hoekjes van hun cel, te zwak, bewusteloos of apathisch om me te ver-
raden.

Ik sla een hoek om, en dan nog een, door de kronkelende kerker-
gangen, en dan zie ik hem: de trap van ruwe stenen. De uitgang.

Als ik de eerste trap op ben gelopen, zie ik voor het eerst sinds de
bruiloft weer een glimp van de zon. Warm geel zonlicht straalt als een
baken door een hek bovenaan de trap naar binnen. Ik ben er bijna en
strek mijn hand al uit als ik voetstappen achter me naar boven hoor
komen.

De bewaker zegt geen woord, maar pakt me van achteren beet en
gooit mijn veel te lichte lijf in een handomdraai de trap af. Mijn slaap
slaat tegen de rand van een trede en meteen gutst bloed met een mis-
selijkmakende snelheid langs mijn gezicht en uit mijn oor. De bewaker
schopt me hard in mijn buik en laat dan het gevest van zijn zwaard
neerkomen op de plek tussen mijn wenkbrauwen.

Ze zeggen dat je leven aan je voorbijflitst in de ogenblikken vlak
voordat je sterft, maar ik zie alleen haar. Ivy achter in een donkere
koets, Ivy met kleren vol modder en de tiara van de meikoningin op
haar hoofd, Ivy in de tuin als ze op haar lip bijt, Ivy die onder mij op
bed ligt in de koetsiersherberg. Het sproetje op haar schouder dat ik zo
graag wilde kussen. Een losse blonde krul. Vriendelijke bruine ogen.
Een bos op haar wangen. *Ivy. Ivy. Ivy. Ivy.*

Ik kan nergens spijt van hebben. Niet als dat betekende dat ik haar
de mijne kon maken.

Vlak voordat de duisternis me opslokt, gaat mijn laatste gedachte
uit naar Ivy Benton in haar trouwjurk, met een stralenkrans van zon-
licht om haar heen. Voor het eerst in weken voel ik me warm.

HOOFDSTUK 1

Engeland, oktober 1848



‘Vertel me dat verhaal nog eens, over de feeënkoning.’

Het is een parelgrijze avond, zo koud dat zelfs de hitte van de laaiende vlammen het bed nauwelijks bereikt. Regen klettert in smalle stroompjes over de ruiten van vervormd glas omlaag en vormt mist-slierten die over de keienstraten onder ons verder golven.

Bram kijkt naar me op vanaf mijn schoot met ogen die net zo grijs zijn als de hemel buiten en die glimmen in het zwakke licht. Zijn hoofd rust op een stapel dekens die over mijn benen heen zijn gelegd. ‘Vertel het me, Ivy.’

Ik laat mijn vingers langzaam door zijn haar glijden en zucht. ‘Je moet rusten.’

Zijn ogen zakken al een beetje dichter, zelfs al schudt hij zijn hoofd. Hij stopt zijn voeten onder mijn deken en nu weet ik zeker dat ik hem niet meer uit mijn bed ga krijgen.

‘Er was eens een feeënkoning die zeer geliefd werd door zijn volk,’ begin ik.

Bram maakt een tevreden keelgeluidje. Ik laat mijn vinger voorzichtig over het puntige uiteinde van zijn oor gaan en hij trekt zijn benen nog verder op, als een kat die zich opkrult in een warm plekje zonlicht.

‘Hij was zeer knap en goedaardig en iedereen die hem ontmoette, was betoverd door zijn aanwezigheid.’

‘En grappig,’ verbetert Bram me, nog steeds met zijn ogen dicht.

Ik pluk een stukje confetti tussen de plukken van zijn zachte golven vandaan. ‘Absoluut grappig.’

Dit is de eerste keer in dagen dat ik hem zie. Hij was al die tijd afwezig, druk aan het feesten met zijn hovelingen en hun menselijke speeltjes.

‘En aantrekkelijk,’ vult Bram aan.

‘Onvoorstelbaar aantrekkelijk.’ Ik lieg constant tegen hem, maar deze uitspraak is toevallig wel waar. Ik kijk omlaag naar zijn gezicht en zie de verfijnde blauwe adertjes in zijn oogleden, de scherpe kaaklijn, de volle roze lippen, de brede wenkbrauwen die net een schakering donkerder zijn dan zijn door de zon gebleekte goudbruine haar, en zijn perfecte neus. Ik laat mijn pink over zijn neusbruggetje gaan.

Mijn vingers zouden niets liever willen dan zich tot een vuist ballen en die neus verbrijzelen. Ik zie voor me hoe het bloed samenstroomt in het geultje van zijn bovenlip, via zijn kin omlaagdrupt en in de open kraag van zijn groene wambuis loopt. Maar dit is niet het juiste moment. Nog niet.

Het is bijna vier maanden na mijn gedoemde bruiloft, die eindigde met de vermissing van Emmett en Lydia. Sindsdien zit koningin Mor vastgeketend in een cel en ligt het hele land in duigen nu al haar pacten zijn verbroken en de rozengunsten ongedaan zijn gemaakt.

In de eerste maanden van ons huwelijk heeft Bram me bijna de hele tijd genegeerd. Ik werd alleen gelaten, opgesloten in Kensington Palace met niemand anders dan mijn hofdames en Emmetts oude hond, Big, om me gezelschap te houden. Ik zou me bijna hebben afgevraagd of Bram nog wel van mijn bestaan afwist, ware het niet dat ik ’s ochtends soms wakker werd en hij in mijn bed lag te slapen. Dat begon als een zeldzame gebeurtenis, zo’n uitzondering dat ik meende dat de feestelijkheden hem zo hadden bedwelmd dat hij verdwaald was geraakt en mijn bed voor het zijne aanzag. Algauw gebeurde het regelmatig en hoorde ik hem ook mijn naam prevelen in zijn slaap. Bij het aanbreken van de ochtend werd ik wakker door een gebroken koor van *Ivy, Ivy, Ivy*.

Afgezien daarvan leek hij me niet eens te zien staan. Tot hij een paar weken geleden, aan het einde van september, opeens liet weten dat we de herfst in Bath zouden doorbrengen en hij mijn dienstmeisjes beval om al mijn spullen in te pakken. Dagen later bleef onze koets staan voor ons nieuwe onderkomen, gevolgd door een tweede koets volgeladen met mijn overvloed aan koffers (allemaal poederblauw en met een gouden reliëf van mijn nieuwe koninklijke zegel erop, uiteraard).

De Royal Crescent is het opvallendste ontwerp in de architectuur van Bath. Een huizenrij in een halvemaanvorm, gebouwd van zandkleurig kalksteen dat naar de stad vernoemd is, met een uitgestrekt groen gazon ervoor. Het eerste agendapunt na onze aankomst was een magische renovatie die muren verwijderde en geheime en minder geheime doorgangen aan het complex toevoegde, waardoor de Crescent feitelijk werd omgetoverd tot Brams winterpaleis. Het is een konijnenburcht van geheime gangen en balzalen geworden, gevuld met Anderen, die rondhangen in de rijkelijk versierde zitkamers.

Wij zijn ondergebracht op nummer één van de Royal Crescent, het huis aan het uiteinde, met het mooiste uitzicht over de stad. Misschien komt het door de kleinere woning of doordat Bram zelfingenomener is geworden, maar hij komt nu steeds vaker bij me. Met glazige ogen verschijnt hij in mijn kamer, vlak voordat de dag aanbreekt of midden op de middag of aan het begin van de avond wanneer de zon begint onder te gaan – eigenlijk gewoon zodra er een einde is gekomen aan het feest van dat moment – en legt hij zijn hoofd bij mij op schoot alsof hem dat geruststelt.

Zijn ademhaling is langzamer en ik weet dat hij bijna in slaap is gevallen. Op dit soort momenten is hij het minst op zijn hoede. ‘Hoe gaat het met hen?’ vraag ik zachtjes fluisterend. Zijn wenkbrauwen kruipen kort naar elkaar toe in een uiting van ongenoegen en ik ben bang dat ik nu al te ver ben gegaan. Maar dan ontspant hij zijn gezicht en zegt hij met een zucht: ‘Ik heb geen idee wat je bedoelt.’

Ik weet zeker dat Emmett en Lydia zich in de Anderwereld bevinden, want waar zouden ze anders zijn? Er is in Engeland nergens een

spoor van hen te bekennen en ik heb toch echt mijn best gedaan om ze te vinden.

Bram weigert het over hen te hebben. Hij heeft Emmetts portretten kort na de trouwerij uit Kensington Palace laten verwijderen en ik mag Lydia's naam niet eens noemen. Het is net alsof de jongen van wie ik hou en mijn zus nooit hebben bestaan.

In mijn hoofd raas en tier ik, maar hier op bed laat ik mijn handen voorzichtig door Brams haar gaan tot zijn ademhaling een oppervlakkig ritme aanhoudt en ik weet dat hij ligt te slapen. Zodra hij echt buiten westen is, glip ik uit bed en hoop ik van harte dat hij door het hele feest van vanavond heen slaapt.

Vlak voor mijn slaapkamerveer zie ik al iets van de bedrijvigheid die in huis heerst. Dienstmeisjes stoken een vuur in de open haard van elke kamer om de oktoberkilte te verjagen. Lakeien haasten zich van de ene kamer naar de andere om ervoor te zorgen dat alles er helemaal piekfijn uitziet voor de avond. Er hangt een bittere geur van angst in de lucht. Ik doe mijn best om ons personeel te beschermen tegen zijn woede, maar niemand wil Bram tegen zich in het harnas jagen.

Ik loop verder over de verdieping naar de andere kant van mijn privévertrekken, waar mijn dienstmeisjes me helpen mijn avondjurk aan te trekken. Een van hen, Lottie, is mijn steun en toeverlaat geworden. Ze is al jaren bevriend met Emmett en een van de weinige mensen met wie ik openlijk kan praten. Ze staat al te wachten met een warme krultang in haar hand. 'Je bent laat.'

'Ik ben de koningin, zijn de anderen niet gewoon te vroeg?' Het grapje komt niet helemaal aan, maar Lottie laat een hol lachje horen.

'Hoe gaat het met de koning?' vraagt ze als ze mijn haar doet.

'Die slaapt,' antwoord ik kortaf. Ze kent me goed genoeg om niet door te vragen.

Ze trekt de veters van mijn selderiegroene jurk van gewaterde zijde aan en zet een tiara op mijn hoofd. Ik ben eleganter gekleed dan ik ooit was toen we op Belgrave Square woonden, maar toch voelt het alsof ik in een kostuum ben gehesen. Ik kijk grimmig naar mezelf in de spiegel en blaas mijn adem langzaam uit.

De tunnel naar het feest is volgehangen met een regenboog aan serpentine, die steeds weer in mijn tiara blijven haken. Emmy steekt een hand over mijn schouder en plukt weer een sliert van mijn hoofd. 'Nog even en je ziet eruit als een kroonluchter.'

'Ze zouden het verschil toch niet weten. Waarschijnlijk denken ze dat het een modegril is en komen ze volgende week allemaal naar het feest met een hoed van crêpepapier op hun hoofd.'

Mijn vier hofdames – Marion Thorne, Faith Fairchild, Olive Lisonbee en Emmy Ito – waren ooit mijn rivalen in de strijd om met Bram te trouwen, maar zijn sindsdien mijn beste vriendinnen geworden die ik alles kan vertellen.

We wandelen als groepje het bruisende feest binnen. De balzaal is van Rhion, Brams beste vriend en belangrijkste adviseur. Hij heeft het huis naast ons gekregen, wat heel toepasselijk is gezien zijn positie aan het hof.

Tijdens de hoffeesten ben ik altijd wel gespannen, maar vanavond staan mijn zenuwen extra strak. Aurelia Vallen zal er ook zijn en ik heb een plannetje dat ik wil uitvoeren. Ik sla mijn handen achter mijn rug ineen om te verbergen hoe klam ze zijn en kijk nerveus opzij naar Faith.

'Gewoon rustig ademen,' fluistert ze.

Er dringt iets vochtigs door mijn zijden slipper heen en ik kijk omhoog in de hoop dat het punch is waar ik in ben gaan staan, maar dan zie ik dat de vloer vuil is van bloedvegen. En dat terwijl het nog vroeg op de avond is. Als ik naar het midden van de kamer kijk, zie ik een groepje glazig kijkende mensen rond- en ronddraaien op de dansvloer, met voeten die al rauw en bloederig zijn. Ik haat het als ik Olive naast me voel verstrakken en ze mijn hand vastpakt bij wijze van geruststelling. Ze is bang en dat is mijn schuld. Dankzij mijn fouten heeft Bram op deze manier de macht kunnen grijpen.

Er is een binnenbalkon, gehuld in schaduwen, versierd met dorre takken van een kersenboom en kaarsen van bijenwas. Daar zit een orkest dat muziek speelt op instrumenten uit de mensenwereld en het feeënrijk. Het diepe gedreun van een grote trom trilt door tot in mijn beenmerg.

Er is geen enkele schijn van fatsoen bij deze hoffeesten. Geen dansboekjes, geen begeleiders, geen moeders die druk bezig zijn om de beste huwelijkskandidaat voor hun dochters te vinden. Je hoeft niet weg te glippen naar een donker hoekje in de tuin om iemand te zoenen, want hier is het volstrekt acceptabel om iemand tegen de muur te drukken waar iedereen bij is.

‘Vooral niets drinken,’ waarschuwt ik de andere meisjes.

‘Maak je om ons maar geen zorgen,’ zegt Faith en ze rolt met haar ogen. ‘Dat weten we zo onderhand wel.’

De Anderen zijn dol op een themafeest en het thema van vanavond is de Wilde Jacht. De gasten zijn gekleed in een mix van de Engelse jachtuitrusting, met rode mantels en tweed jacks, en wat traditionele kleding uit de Anderwereld zal zijn, zorgvuldig gesmede gouden harnassen en donkergroene tunieken. Sommigen hebben een dierenkostuum aan, wat een groteske parade van vossenmaskers, slagstanden van everzwijnen en hellehonden oplevert.

Ik draag een pijlkoker met pijlen op mijn rug die aan de voorzijde is bevestigd met een dikke gouden ketting vol smaragden. Marion geeft me een por in mijn zij: ‘Daar is ze.’

Aan de andere kant van de chaotische balzaal staat Aurelia Vallen tegen de muur geleund. Ze houdt een gouden drinkbeker tegen haar borst en staart naar de grond. Niemand anders dan wij met z’n vijven schenkt haar enige aandacht.

‘Laten we maar meteen gaan, voordat Bram wakker wordt,’ zeg ik.

Olive verbleekt nog steeds bij de gedachte aan spionage, maar raapt haar moed bijeen.

Aurelia Vallen is klein van stuk, ongebruikelijk klein voor een fae, met goudkleurig haar dat tot op haar middel valt en opvallend grote ogen met een zeemsgroene kleur. Ze is gekleed naar de mode van Brams hof, met klokmouwen die tot aan de grond hangen en een vreemde combinatie van mensenmode: een deels zichtbare hoepelrok, twee verschillende slippers en een rode jagersmantel die ze rond haar middel heeft geknoopt. Speciaal voor het thema van vanavond draagt ze een gewei op haar hoofd.

‘O, wat fijn om je weer te zien, Aurelia.’ Ik begroet haar met een warme glimlach. Dit is weliswaar niet mijn feest, maar als koningin word ik toch geacht me te gedragen als een soort gastvrouw.

‘Rhions uitnodiging was een ware eer, Uwe Majesteit.’ Ze buigt haar hoofd, maar haar stem klinkt zwak.

Ik neem de lege beker van haar over en geef hem aan Marion, die hem vervangt door een volle. ‘Hoe is het met je echtgenoot, gaat alles goed?’ vraag ik. Pax is een van Brams hoogst gewaardeerde adviseurs. Met zijn blonde haar en snerende blik is hij een van mijn minst favorieten.

‘Ja, het gaat goed met hem, Uwe Majesteit,’ antwoordt ze, met haar ogen nog steeds neergeslagen.

Ik schenk haar een warme glimlach als ik zeg: ‘Alsjeblieft, al die formaliteit is niet nodig. Ik hoop dat je ons...’ Ik maak een gebaar naar de andere meiden. ‘...kunt zien als je vriendinnen.’

Dat laat haar heel even glimlachen. ‘Dank u, Uwe Majesteit.’

Marion komt naast me staan en verandert het gespreksonderwerp behendig naar een recent bezoekje aan de modiste. De andere meisjes vallen haar bij met ongedwongen kletspraatjes over een uitbreiding van hun wintergarderobe voor de aankomende koudere maanden. We zitten zo ver ten westen van Londen dat de ochtenden al ijsig zijn en er een stevige wind van zee komt. Al zal het nog een maand of twee duren voordat het echt bitter koud is.

Aurelia lijkt zich te ontspannen bij al het gepraat over nieuwe handschoenen en met bont gevoerde mantels en ik geniet ervan. Want dit loopt gesmeerd zo. Het feest van vanavond is slechts de nieuwste stap in een plan waar we al maandenlang aan werken.

Het was niet eenvoudig om de zwakste schakel in Brams hof te identificeren. Zijn adviseurs zijn hem eindeloos trouw en hun vrouwen lijken diezelfde loyaliteit naar hun echtgenoten te voelen. Ik kon er niet op vertrouwen dat ik ook maar iets kon zeggen zonder dat Bram meteen werd geïnformeerd.

Aurelia was anders. Op het eerste feest dat ik bijwoonde, zag ik de andere echtgenotes om haar grinniken achter hun waaiers van insectenvleugels. Een van hen struikelde vervolgens expres over het uitein-

de van haar puntige schoen en smeerde taart over Aurelia's jurk. Het had op een ongelukje moeten lijken, maar ik wist wel beter.

Toen begonnen wij onze plannen te smeden. Eerst gingen Faith en Marion naar haar toe met tips over hoe je bakkersroom uit een zijden jurk kunt krijgen. Emmy nam haar mee paardrijden. Ik heb haar een nieuwe sjaal gestuurd met de smoes dat hij bij helemaal niets in mijn garderobe paste.

Vanavond is het hoogtepunt van al ons harde werk om ervoor te zorgen dat de schichtige Aurelia bij ons wat minder op haar hoede is. We hebben onze prooi omcirkeld en zullen nu gauw toeslaan.

Ik buig me naar voren en hang Aurelia's net wat scheef hangende diamanten ketting recht. 'Wat ik nog wilde vragen, hoe verliep de reis hiernaartoe?'

'O, die was zeer aangenaam, Uwe Majesteit.' Ze neemt een slokje uit haar beker. 'Ze hebben alle huizen aan de Royal Crescent met behulp van magie aaneengeschakeld, dus ik hoefde de deur niet eens uit.'

'Ik bedoelde niet je reis naar dit feest, lieverd.' Ik glimlach. 'Ik bedoelde je reis naar Engeland, vanuit de Anderwereld.'

Ze wacht even, als een konijn dat in prikkeldraad verstrikt zit, en ik ben al bang dat ik te snel op mijn doel af ben gegaan. Dan neemt ze een slok en klaart haar gezicht op. 'De reis naar Engeland was fantastisch! Koning Bram...'

Opeens verschijnen twee van Brams lijfwachten, die Aurelia zo van de grond tillen. Ze slaakt een angstkreet en schopt met haar niet bij elkaar passende schoenen in de lucht.

'Zet haar onmiddellijk neer!' beveel ik. 'Dat is een bevel van je koningin.'

De lijfwachten kijken me niet eens aan.

Aurelia snikt als ze de balzaal uit wordt gedragen. 'Zeg het alsjeblieft niet tegen de koning. Ik wil niet dat hij boos op me wordt. Ik zal me gedragen. Ik zal braaf zijn. Ik zal braaf zijn.'

'Zet haar neer,' hou ik vol, maar het is net alsof ik onzichtbaar ben.

Aurelia's geschreeuw wordt onverstaanbaar en klinkt niet langer smekend. Dit is pure doodsangst die ik hoor.

Maar de lijfwachten luisteren niet naar haar. Ze tillen haar mee en de deur naar een ander huis of een of andere gang wordt met een klap dichtgeslagen. Ik rammel aan de deurkruk, maar hij zit op slot. Ik blijf rammelen en rukken tot de tranen van frustratie me in de ogen springen.

Emmy legt een hand op mijn schouder. 'Ivy, stop. Je maakt een scène.'

Ik doe een stap naar achteren en veeg mijn ogen droog.

Op dit moment weet ik twee dingen. Ten eerste: mijn enige echte plan om meer te weten te komen over de Anderwereld, de eerste stap om Emmett en Lydia terug te krijgen, is mislukt. Ten tweede: Bram en zijn lijfwachten houden me nauwlettender in de gaten dan ik voor mogelijk had gehouden.

Op dat moment valt de muziek stil en stopt iedereen met dansen en praten.

Bram komt de balzaal in.